

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Dissertationum Medicarum De Connubio Astrææ Cum
Apolline, Circa Medicinam Forensem**

De Inspectione Cadaveris In genere

Emmerich, Georg Emmerich, Georg

Regiomonti, 1710

VD18 1310747X-001

§. II.

urn:nbn:de:gbv:45:1-8856

§. I.

Finem Medicinæ esse sanitatem corporis humani, Doricâ harmoniâ concinunt, quotquot Institutiones medicas conscribere aut generalia medicinæ præcepta tradere allaborarunt; finis autem hic ultimus cum semper consequi ac obtineri ob varias causas & conditiones sæpè impossibiles, quæ vim negandi habent, nequeat, alii alium finem, intermedium dictum, omnibus artibus *μη ἀεισμένον* vocatis, in quarum potestate non est, ut quovis tempore finis sui participes fiant, communem ponunt, Scilicet: Omnia ea prospicere ac facere, quæ ad finem ultimum acquirendum sunt necessaria ac proficua; illustrant hoc exemplo Rhetoricæ, Dialecticæ, Venatoriæ, Navigatoriæ artis &c. Conf Bruno in Dogm. Medic. general. Prælimin. §. 4. p. m. 6. Verum enim verò finem ultimum medicinæ strictiorem justo esse conceptum, bipartita medicina Clinica ac Forensis docet: illius enim finem saltem sanitas hominis vel conservanda vel restituenda constituit, hujus non item, quippè quæ Reipublicæ salutem ac sanitatem quaerit, hinc finem suum justitiæ administrationem in quibusdam causis (sæ copiosis) accuratiorem agnoscit; sec. mentem Viri Prudentissimi ac Eruditissimi, Professoris Lipsiensis, dum viveret, per orbem celeberrimi D. Joh. Bohnii in tract. de officio Medici duplici, Clinici nimirum ac Forensis p. m. 532.

§. II.

Rectius etiam finis intermedius refellitur ac ad Officium artificis restringitur, omnia enim obire quæ ad finem tendunt, artifici competunt, ejusque officium constituunt, non autem artis finem faciunt; Commodè hinc Seneca l. 7. de beneficiis: Si omnia fecit, inquit, ut sanaret, peregit
A
Medi-

2
Medicus partes suas, i. e. officio suo satisfecit; hinc nisi finem cum officio confundere velimus, supersedere sine hoc intermedio facile possumus, cui tamen terminus ille finis intermedii adeo placet, Junonem suam non invidemus.

§. III.

Medici Officium in hoc consistere ut omnia conquirit ac agat, quæ ad finem ultimum medicinæ, sanitatem acquirendam tendunt, nemo facile negaverit, sed omnes ferè in eo acquiescunt. *Con. Objectionis* tamen naris medici hoc officium nimis strictè esse conceptum, ejusque cancellos artius justo positos non injustè conqueruntur, nam medicina non invalidis saltem ac agrotantibus civibus præest, sed reipublicæ quoque ac justitiæ litat. Conf. cit. Bohnius l. cit. p. 3. 44. 529. nec medicina in solâ scientiâ aut experienciâ consistit, sed ratio impr. ac prudentia maximè commendat medicum; Scilicet: magnum quid, sec. Antonidem van der Linde in Dedicacione Cornelli Celsi, medendi scientiâ est, majus prudentia atque sapientia, illa quippè scientiæ oculus, hæc manus est. Absque prudentiâ si est, neque tempora lustrare medicus rei benè gerendæ, neque præcipites captare occasiones potest, absque sapientiâ si est, tractare homines ignorat, & suo quemque calopodio calceare; uti verò scientia nisi discendo i. e. Legendo, audiendo, cogitando ita prudentia & sapientia, nisi faciendo & rebus se gerendis accommodando non comparantur, H. I.

§. IV.

Prudentis hinc ac veri Medici nomen sibi acquirere, qui allaborat, non ad lectum solum mederi, clinicum aut uromantam agere, pulsum tangere, prolixum Recipe (in medicastris verum Decipe) exarare, Consilia ad lectum vel in scriptis dare, cum aliis consulere, aliaque quamplurima præ-

